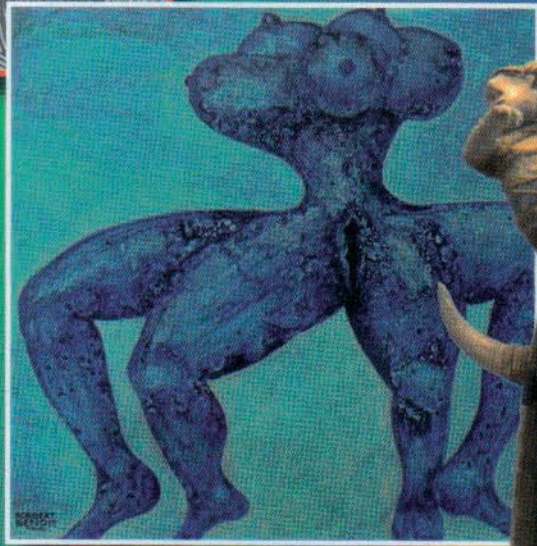

artistes
kunstenaars
artists

CATALOGUE 101

Mario Villaggi

Schaerbeek (Belgique), 1961.

Son premier contact avec la peinture ressemble à un gag. Il a 20 ans et est reçu chez des copains fréquentant les beaux-arts. « Tiens Mario, m'ont-ils dit, voici de la peinture. Tous les invités ici doivent s'exprimer sur un coin de mur. Vas-y ! Depuis, je n'ai plus d'autre choix : je dois créer. »

Il réalise ses premières œuvres sur de vieux planchers de rames de métro puis affine sa technique. Bientôt il se ne concentre plus que sur un seul sujet : les visages. Ses portraits muets, torturés ou rieurs, ont un côté spontané et aléatoire. Il joue aussi sur le contraste des couleurs pour donner du rythme et éviter le statisme. « Comme un autiste qui refait inlassablement les mêmes mouvements dans sa bulle, je répète depuis 15 ans un travail quasiment identique. Cela me permet de garder l'esprit libre. »

Zijn eerste contact met de schilderkunst lijkt wel een mop. Hij is twintig toen hij bij vrienden van de kunstacademie wordt uitgenodigd deel te nemen aan een muurbeschildering, iedereen mag zich volledig vrij uitdrukken. "Sinds die tijd, heb ik de keuze niet meer, ik moet scheppen" sic. Hij realiseert zijn eerste werken op vloerplanken van metrostellen. Hij verfijnt zijn techniek en concentreert zich nog alleenlijk op de gelaatsuitdrukkingen. Zijn portretten gekwelde of lachende figuren, hebben steeds iets spontaans, zijn onzeker ook. Villaggi speelt in op het kleurencontrast om ritmen te scheppen en dusdanig het statische te omzeilen. Net als een autist zou handelen herhaalt hij onophoudelijk dezelfde repetitieve "gestes" reeds vijftien jaar lang "dit laat me toe mijn geest vrij te houden" sic.

His first contact with painting was the result of gag. At the age of 20, he went to see some friends who were taking some classes at an arts academy. "Hey, Mario," they said, "here everyone paints, so you have to paint something too, over there on the wall. Go ahead!" Since then, he says, he's had no choice, "I must create." His early works appeared on old subway train floors. From there, he refined his technique. Soon he began to focus on one subject - faces. His mute, tortured or merry portraits have a certain spontaneity, a randomness. He also exploits contrasting colours, to give rate and rhythm and to avoid the static. "Like an autistic child who unendingly remakes the same movements in his bubble, I have repeated for 15 years an almost identical work," he says. "This allows me to remain free."

Mort à Bruxelles

technique mixte, 2004 - indice 414

Mort à Saint Josse

technique mixte, 2004 - indice 415

Aztèque

acrylique, tipex et bic, 2000 (la série) - indices 385 - 384 - 383 - 356

Les petits nichons

La demoiselle

Le bouclé